

Autor: Radim Lhoták

Svět je dílem Stvoření. Vše, co jest, je součástí tohoto stvoření, tedy i člověk. Řád stvoření je dán všemu, tedy i člověku. Jediným smysluplným poznáním pravdy a spravedlnosti je poznání řádu stvoření. Jediným kritériem spravedlnosti je stvoření samo. Nemá smysl zkoumat příčiny ani účel stvoření. Tyto otázky člověku nepřísluší. Tyto otázky přísluší pouze a jen hybateli stvoření světa, o němž víme pramálo a nikdy nebudeme vědět víc, než je dáno úlohou, která nám byla jeho záměrem přiřčena. Jediným pravým zákonem života je Zákon, jaký byl stanoven řádem stvoření, jinými slovy Přírodou či Bohem.

Veškeré dění v přírodě je dáno dvěma základními pravidly. Příroda je aristokratická a principem stvoření je vývoj k síle a ušlechtilosti. Příroda miluje vše, co se utvořilo ke kráse a dokonalosti, miluje zdravé, silné a straní silným. Silným proto dopřává výhodu moci. Moc je odrazen ušlechtilosti a vznešenosti. Prvním přirozeným právem je proto právo silnějšího.

Druhým pravidlem přírody je harmonie a rovnováha. Harmonie v přírodě může existovat pouze za podmínky rovnováhy moci. Proto stvoření samo v sobě přirozeně zahrnuje jednotu v mnohosti, podle moderní terminologie diverzibilitu. Diverzibilitu lze v jistém smyslu chápat jako dělbu moci. Nic v přírodě nesmí získat dominantní převahu, jinak by došlo ke zničení rozmanitých věcí, druhů a hodnot působením této dominantní moci. Zákon jednoty v mnohosti, či harmonie v rozmanitosti, přináší rozvoj Krásna, a krása je nejvyšší, ne-li jediný smysl stvoření. Život je krásný tím, že všechny síly se v něm vyrovnávají v rozmanité dělbě moci tak, aby nic z toho, co krásného život vytvořil, nemohlo být marnotratně zničeno.

Společnost jako stvoření

Lidská společnost je jistou formou stvoření, platí pro ni proto tytéž zákony, jako pro stvoření světa. Dvě základní pravidla pro ni proto mají výraz ve slovech: Aristokracie a dělba moci. Obě tyto kvality lidského života mají mnoho rozměrů vztaženým k mnoha složkám lidského prožívání v rovině duchovní, materiální, emocionální, etické, estetické a další. Současná společnost ve svém materialistickém zaměření však řeší především otázku materiální existence, jejímž nositelem je výroba a směna, jinými slovy trh. Podívejme se proto na

problematiku trhu očima stvoření.

Zastánci volného trhu, nazveme je „pravičáci“, vidí jako hlavní zdroj hodnot neomezený rozvoj moci. Podle pravičáků není žádného důvodu k tomu, aby silní, schopní a snaživí byli jakkoliv omezováni vyšší mocí na své cestě k získání převahy tím, že svoji sílu použijí k ovládnutí trhu a k zisku, jenž jim zajišťuje bohatství a soukromé vlastnictví zdrojů. Naproti tomu zastánci sociální spravedlnosti, nazveme je „levičáci“, horují za to, aby vyšší moc nastolila rovnováhu tím, že mocným sebere jejich bohatství a přerozdělí je spravedlivě mezi ostatní lidi. Ona vyšší moc se nazývá „stát“. Výsledkem souboje pravičáků a levičáků je šedivý střed a existenciální úzkost nejistého sociálního smíru.

Liberalismus ignoruje dělbu moci

O co jde ve skutečnosti? Na jedné straně zde máme stále užší okruh mocných, kteří ovládají trh a nezřízeně bohatnou, na druhé straně stát, který ukrájí hmotné výdobytky těm, kdo disponují nějakou silou, a přerozděluje je ostatním. Ptám se, je tím zajištěn zákon stvoření? Je učiněno zadost aristokracii a dělbě moci, neboli mocenské diverzitě? Odpověď zní: Nikoliv!

Současný liberální trh zná pouze první pravidlo stvoření, a tím je právo silnějšího, svoboda moci a respekt k síle materiální převahy. Zcela pomíjí diverzitu moci. Zákon, který říká, že moc v organismu stvoření musí být rozdělena a vyvážena v rozmanitosti tak, aby výsledkem byla harmonie života a krásy, nuže tento zákon liberalismus zcela ignoruje. V lepším případě hlásá kulturní rozmanitost zájmů a cílů jednotlivců či skupin bez ohledu na to, jak se ve skutečnosti vyvíjí rozložení mocenských sil ve společnosti. Odmítnutí jakékoliv moci libertariány je potom totéž, jako odmítnutí přirozené existence života vůbec. Takový postoj nemůže přinést nic dobrého.

Odrazem přirozené organizace lidí je naopak konzervativní pohled na svět, který nevymýšlí racionální teze o lidské svobodě, ale snaží se nahlížet lidskou společnost z hlediska universálních principů stvoření a jeho božských zákonů, přičemž poznání těchto principů nachází ve zkušenosti a moudrosti celých generací předků.

Falešný spor levice a pravice

Abychom pochopili rozhodné Ne v odpovědi na výše položenou otázku, musíme si jasně uvědomit, co znamená postoj a snažení levičáků. Levice v moderním myšlení nezavádí mezi lidmi dělbu moci a mocenskou diverzitu jako protipól pravičáckého dopuštění selektivní moci oligarchie, ale pouze přerozděluje výdobytky této moci mezi bezmocné. A to není totéž! Ve svém důsledku tímto působením jen upevňuje mocenské „elitářství“ pravičáků a jejich směřování k bipolární společnosti složené z hrstky mocných a masy otroků. Pokusme se tuto tezi vysvětlit:

Organismus stvoření samozřejmě má své uplatnění i na volném trhu. Zdravý trh by se přirozeně mohl rozvíjet podle spravedlivých přírodních zákonů, pokud by se jednalo skutečně o svobodnou a ničím neomezenou soutěž. Svobodný trh, v němž by silní využívali sobecky

své moci na úkor ostatních a nedbali by diverzity moci, by se sice vyvíjel k dominanci elitních oligarchů, pnutí mezi nimi a zbytkem ožebračené společnosti by však nutně vedlo ke vzpouře otroků, jejímž následkem by bylo násilné přerozdělení moci i bohatství. Pokud by po takové revoluci následoval stejný proces liberálně nezřízené bezohlednosti silných, následovala by revoluce další a další. Tak by se ve věčném koloběhu násilí odvíjel lidský život. Proto naši dávnější předkové dospěli k rozumné regulaci trhu tím, že dbali o rovnovážný podíl na trhu stran svobodných stavů a o aristokratickou dělbu moci mezi nimi i uvnitř nich samých. Takové rozdělení nazýváme konzervativní, protože je postavené na zkušenosti a respektu ke stvoření, které není lidským dílem, ale dílem božským.

Naproti tomu levičáci v liberálně tržním systému nepomáhají bezmocným, aby se sami mohli dobrat přiměřené moci, aby tak vznikla dělba moci na trhu a rovnováha, nýbrž tito levičáci pouze přerozdělují statky vzniklé z moci buržoazních elit mezi zotročené pracující, aby se nebouřili, aby měli přiměřený dostatek a přestali se starat o to, na čí straně je skutečná moc a nakolik je tato moc nespravedlivá z hlediska přirozených poměrů v organismu stvoření. Ve svém důsledku tak napomáhají nerovnováze moci a mocným k jejich neslýchanému bohatství. Ve skutečnosti přispívají k destrukci přirozeného organismu stvoření, k destrukci, která je vedena pomatenými ideologiemi sociální spravedlnosti jako protipól stejně pomatených ideologií liberální svobody jedince, volného trhu a práva silných dobývat si statků, bohatství a moci bez jakéhokoliv omezení.

Není divu, že toto levičácké zmatení hodnot a pojmů se tak rozmáhá v západní společnosti a v celé Evropské unii. Současné mocenské elity dobře vědí, že jim právě levicové politické nazírání napomáhá udržet a rozmnožovat vlastní bohatství a moc na úkor ostatních. Nepochybujme o tom, že by světové elity vymýtily levičáctví ze světa, kdyby nevěděly, jak jim je ku prospěchu. Vedle chytře namíchaného guláše uvařeného z naivního přesvědčení pravičáků i levičáků v politice tak dosud nerušeně směřují ke světovládě bez nutného dílu odpovědnosti, jakou je třeba za takovou vládu nést.

Naděje je v konzervatismu

Je otázkou, jak dlouho je tato jednostrannost liberálního pojetí života udržitelná. Osobně soudím, že musí vést v budoucnosti ke krachu, protože zničí krásu lidského společenství v jeho hodnotách lidství, vzájemnosti a úcty ke všemu, co člověka zušlechťuje a nikoliv degraduje na bezduchou položku zásoby pro tržní směnu. Ten krach bude patrně velmi bolestný a zhoubný, protože liberálně nevyvážený trh ničí nejen člověka, ale také samotnou přírodu a stvoření v jeho podstatě. Vyšší princip stvoření to samozřejmě nemůže dopustit, proto ve výsledku raději zničí člověka jako lidský druh, než by se měl smířit s takovou mírou neúcty k Bohu a jeho zalíbení v kráse a harmonii.

Ten, kdo dostatečně pochopil, co se s námi v tomto bláznivém světě děje, musí dospět k závěru, že onen pokrytecký a lidské vědomí manipulující liberální guláš nemá žádné ambice ani šanci dospět ke spravedlivým zákonům ve státě, a tudíž ani k pojetí lidských práv, která by znamenala lidskou důstojnost a svobodu, s výjimkou vyvolených. Současný právní stát je největší ranou na smyslu a hodnotě lidské existence v dějinách. Jedná se o čirou spekulaci

postavenou na falešném pojetí svobody a rovnoprávnosti. Současný kapitalistický „volný trh“ je největší fikcí a jeho obhajoba největším omylem, ne-li přímo lží, v nazírání přirozené dělby práce v celé historii lidstva.

Podle mého názoru jedinou cestou nápravy je návrat k ryze konzervativnímu chápání lidského údělu a organizace společnosti. Toto chápání musí být o to konzervativnější, přidržet se o to více zkušenosti předků a o to více ctít Boha, o co se liberální racionalismus odchýlil od ověřené tradice, o co překotněji a bezhlavěji směřuje za pokrokem a o co svévolněji chce budovat novou sekulární společnost bez přirozených autorit a bez bohabojného respektu ke Stvoření. Pojem či vnitřně rozporuplné slovní spojení „liberálně konzervativní postoj“ dnešních politických stran potom už nevyjadřuje ani nechutný guláš levého a pravého pohledu na trhoví systém kapitalismu, nýbrž vyjadřuje dokonalý „podfuk“, jímž se má rozmělnit schopnost lidí pochopit pravou podstatu věcí.